

ФУНКЦІОНУВАННЯ АДВОКАТУРИ В УМОВАХ ДІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ ТА ЗДІЙСНЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА АДВОКАТСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

ЛИСЕНКО Володимир Анатолійович - аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ

УДК 336.71:347.736:658.15

DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2025.3.62>

У статті розглядається функціонування адвокатури в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні як складна інституційно-правова проблема, що обумовлена необхідністю забезпечення конституційного права на професійну правничу допомогу за умов обмеження низки прав і свобод, зміни юрисдикції судів, загроз безпеці адвокатів та руйнування інфраструктури. Дослідження показує, що діяльність адвокатів набуває гібридного характеру, поєднуючи вимоги Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» із надзвичайним регулюванням, яке стосується територіальної підсудності, дотримання процесуальних строків, доступу до державних реєстрів та здійснення адвокатської таємниці в умовах посиленого контролю й військових дій. У статті визначено основні проблемні сфери: дефіцит нормативної визначеності та колізійність регулювання, обмежений доступ до електронних державних реєстрів, корпоративна роз'єднаність через внутрішнє переміщення адвокатів, фізики порушення етичних і дисциплінарних стандартів, а також фінансово-соціальна вразливість професії. Підкреслено, що для забезпечення безперервності надання правничої допомоги та збереження незалежності адвокатури необхідна системна адаптація контрольних механізмів, включаючи цифровізацію дисциплінарних проваджень, імплементацію компенсаторних економічних інструментів (обов'язкове страхування професійної відповідальності, створення незалежного Компенсаційного фонду України), розробку нових етичних стандартів у форс-мажорних умовах, а також посилення

правозахисної функції органів адвокатського самоврядування. Зроблені висновки свідчать про те, що стратегічна гібридизація системи контролю адвокатури сприятиме зміцненню інституційної стійкості професії, забезпеченню ефективного захисту прав і свобод громадян у кризових умовах, а також підвищенню суспільної довіри до адвокатури як ключового елемента правової держави в умовах воєнного конфлікту та післявоєнної відбудови.

Ключові слова: Адвокатура, воєнний стан, правовий режим, контроль, етичні стандарти, цифровізація дисциплінарних проваджень, національна безпека.

Постановка проблеми

Функціонування адвокатської діяльності в умовах запровадженого правового режиму воєнного стану набуває особливої суспільно-правової значущості та потребує комплексного наукового осмислення. Воєнний стан як тимчасовий правовий режим передбачає запровадження обмежень і спеціальних заходів, спрямованих на забезпечення національної безпеки та оборони, що закономірно впливає на організацію правничої практики, доступ до правосуддя та реалізацію процесуальних гарантій для осіб, які звертаються по правничу допомогу. Адвокатура, будучи інститутом захисту прав і свобод, опиняється на перетині двох конституційних цінностей – суспільної безпеки та незалежності професійної правничої діяльності; це створює передумови для виникнення як нормативних, так і практичних суперечнос-

тей, що потребують системного наукового аналізу.

У практичній площині діяльність адвокатів під час воєнного стану супроводжується специфічними викликами: обмеженням свободи пересування, ризиками для конфіденційності комунікацій, ускладненим доступом до клієнтів і місць тримання під вартою, а також підвищеною увагою з боку органів державного контролю. Разом із тим держава вправі запроваджувати тимчасові заходи, спрямовані на гарантування безпеки, які можуть зачіпати процесуальні та організаційні аспекти адвокатської діяльності. Відтак виникає необхідність дослідити механізми реалізації процесуальних прав адвокатів за умов можливого конфлікту між інтересами національної безпеки та обов'язковими професійними стандартами, а також проаналізувати інституційні засади контролю за адвокатською діяльністю в умовах надзвичайного правового режиму.

Постановка проблеми зводиться до виявлення нормативно-правових прогалів, процедурних невизначеностей та практичних ризиків, які ускладнюють забезпечення балансу між протидією загрозам державному суверенітету та дотриманням гарантій адвокатської незалежності і права на захист. Особливу увагу слід приділити питанням співвідношення внутрішньо-корпоративних механізмів дисциплінарного контролю з боку професійних організацій та зовнішніх публічно-правових форм нагляду й контролю, а також критеріям допустимості обмежень професійних прав у воєнний час. Наукове завдання полягає в обґрунтуванні системи правових гарантій і процедурних запобіжників, що надасть змогу мінімізувати ризики зловживань при одночасному забезпеченні ефективного захисту прав осіб і національної безпеки в умовах воєнного стану.

Стан дослідження проблеми

Стан дослідження проблеми функціонування адвокатури в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні характеризується високою предметною насиченістю та різноплановістю підходів. У низці праць, зокрема в дослідженнях С. М. Зеленського, питання розглядаються переважно в пло-

щині концептуальної адаптації етичних стандартів і практичних інструментів підтримки правничої допомоги в кризових умовах. Він наголошує на пріоритеті збереження конституційного обов'язку держави щодо гарантування права на захист і необхідності антикризових заходів самоврядування. Комплексне осмислення процесуальних трансформацій здійснюють Л. Остапенко та А. Шандрук, які фокусуються на змінах підсудності та процесуальних строків, що безпосередньо впливають на організацію захисту. Разом із роботами Ю. В. Циганюка та М. С. Гончарова, що аналізують роль НААУ і РАУ у забезпеченні інституційної стійкості, сучасна наукова дискусія формує загальну картину швидкої адаптації органів самоврядування до екстрених умов.

Окрема лінія досліджень присвячена проблематиці доступу до інформації та збереження адвокатської таємниці. І. Ф. Літвінова і В. М. Колонська детально досліджують наслідки блокування державних реєстрів та обмеження доступу до публічної інформації для якості правничої допомоги, вказуючи на гостру потребу в захищених цифрових каналах обміну даними. Є. О. Гамрецький підкреслює конституційно-правові обмеження і пропорційність обмежень, акцентуючи увагу на ризиках для незалежності професії при неконтрольованих втручаннях з боку владних структур. У сукупності ці дослідження виявляють розрив між оперативними безпековими заходами держави й гарантіями процесуального доступу адвокатів до істотних джерел доказів та інформації.

Питання дисциплінарного та етичного контролю в умовах воєнного стану стало предметом ґрунтовних розвідок О. О. Шандули, В. Б. Пасічнюка та Я. В. Яковчука, які аргументують необхідність гуманістичного, диференційованого підходу при оцінці поведінки адвокатів у форс-мажорних обставинах. С. О. Іваницький виокремлює криміналістичні ризики, зокрема, зловживання статусом, співпраця з агресором, і наголошує на потребі нових індикаторів ризику у дисциплінарній практиці. Дослідження М. Д. Денисовського та Г. Є. Сівіцької, В. В. Лаврівського, К. Ель Гуессаба та Н. І. Білокопитової звертають увагу на ускладнення регіонального на-

гляду та необхідність уніфікації електронного документообігу між КДКА в умовах масової мобільності адвокатів.

Інституційно-фінансовий вимір проблеми висвітлюють Ю. В. Циганюк, М. С. Гончаров і І. С. Медяник, які аналізують антикризові рішення РАУ щодо звільнень від внесків та потреби в програмах відновлення діяльності на деокупованих територіях. Науковці вказують на брак системних компенсаторних механізмів, зокрема, відсутність обов'язкового професійного страхування, відсутність незалежного Компенсаційного фонду, що посилює вразливість адвокатського корпусу і клієнтів. Х. Дідух та Н. М. Хуторян акцентують потребу в контролі якості надання безоплатної правової допомоги для ВПО та постраждалих, що є складовою соціально-правової функції самоврядування в кризі.

Нерозкриті питання й проблеми, що впливають із наявних досліджень, відносяться до кількох взаємопов'язаних сфер:

1. Зберігається нормативна колізійність між спеціальним законодавством воєнного стану й базовим Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», тобто, необхідні конкретні законодавчі корекції щодо підсудності, процесуальних строків та критеріїв «поважності причин» невиконання обов'язків.

2. Відсутні стандартизовані та перевірені технічні рішення для забезпечення захищеного доступу адвокатів до державних реєстрів і електронного документообігу з урахуванням вимог кібербезпеки; емпіричних оцінок ефективності існуючих цифрових практик також замало.

3. Не вироблено чітких методик і індикаторів для превентивного виявлення ризиків колабораціонізму та зловживань статусом, що ускладнює роботу ВКДК і створює загрозу вибіркового або суб'єктивного застосування дисциплінарних санкцій.

4. Існує пробіл у розробці економічних механізмів захисту, тобто, моделей обов'язкового страхування, незалежних компенсаційних фондів і програм фінансової підтримки для адвокатів на деокупованих територіях, які б зменшували системну вразливість професії.

Отже, наукові зусилля мають бути спрямовані на міждисциплінарні дослідження, що поєднують нормативно-правовий аналіз з

емпіричною оцінкою впливу обмежень воєнного стану на доступ до правосуддя, розробку технічних стандартів захищеного електронного обміну інформацією, впровадження методик раннього виявлення ризиків етичних порушень і моделювання фінансово-компенсаторних інструментів.

Метою дослідження є теоретико-правове й інституційно-функціональне обґрунтування механізмів здійснення контролю за адвокатською діяльністю в умовах правового режиму воєнного стану, спрямоване на забезпечення незалежності адвокатури, дотримання стандартів професійної діяльності та адаптацію контрольних процедур до умов екстраординарних безпекових викликів. Відповідно до поставленої мети, у статті розв'язано такі основні **завдання дослідження**:

1. Проаналізувати нормативно-правові засади функціонування адвокатури та системи контролю за адвокатською діяльністю в умовах дії воєнного стану й виявити ключові регуляторні колізії.

2. Дослідити інституційні трансформації суб'єктів контролю адвокатської діяльності (НААУ, РАУ, КДКА, ВКДКА, суди) та визначити особливості реалізації їхніх повноважень у кризових умовах.

3. Установити вплив обмежень доступу до інформації, цифрових сервісів і державних реєстрів на реалізацію професійних гарантій адвокатури та ефективність контрольних процедур.

4. Обґрунтувати критерії оцінювання професійної поведінки адвокатів і дисциплінарного реагування з урахуванням обставин воєнного стану, зокрема механізми запобігання зловживанням і колабораційним ризикам.

5. Розробити практичні рекомендації щодо вдосконалення нормативних, організаційних і технологічних механізмів контролю, включно зі створенням захищеної цифрової інфраструктури та фінансово-компенсаційних інструментів підтримки адвокатури.

Наукова новизна отриманих результатів полягає у комплексному теоретико-правовому та інституційному аналізі дуалістичної системи контролю за адвокатською діяльністю в умовах воєнного стану, що дозволило вперше визначити адаптивні механізми поєднання внутрішнього корпоративного та зо-

внiшнього публiчно-правового контролю для забезпечення ефективностi, прозоростi та незалежностi адвокатури в умовах безпекових викликiв.

Виклад основного матерiалу

Функціонування адвокатури в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні є комплексною інституційно-правовою проблемою, що визначається необхідністю забезпечення конституційного права на професійну правничу допомогу в умовах обмеження низки прав і свобод, зміни юрисдикції судів, критичних загроз безпеці адвокатів та руйнування інфраструктури. Це функціонування характеризується гібридним режимом, що поєднує нормативні вимоги Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [1] із надзвичайним регулюванням, що стосується територіальної юрисдикції, дотримання процесуальних строків, доступу до державних реєстрів та здійснення адвокатської таємниці в умовах посиленого контролю та військових дій. Таким чином, діяльність адвокатів переходить у фазу кризового менеджменту, де ключовими завданнями стають оперативність, дистанційна робота, забезпечення безпеки клієнтів і даних, а також адаптація до специфічних потреб воєнного часу, включаючи захист прав постраждалих від агресії та документування воєнних злочинів.

Ключовим актом є Закон України «Про правовий режим воєнного стану» [2], що легітимізує можливість обмеження конституційних прав і свобод, безпосередньо впливаючи на реалізацію права на захист та процесуальні гарантії адвокатської діяльності. Зокрема, він дозволяє встановлювати особливий режим доступу до інформації та обмежувати свободу пересування, що ускладнює своєчасне надання правничої допомоги, вимагаючи від адвокатури гнучкості та використання дистанційних засобів роботи.

Суттєві корективи вносяться законодавством, що регулює процесуальні відносини. Зміни до Кримінального процесуального кодексу України (КПК) та Цивільного процесуального кодексу України (ЦПК), прийняті після введення воєнного стану, регламентують особливості діяльності судів, зокрема відновлення розгляду справ, продовження

або зупинення процесуальних строків та визначають територіальну підсудність у зонах активних бойових дій. Для адвокатури це означає необхідність постійного моніторингу змін у підсудності (зокрема, згідно з розпорядженнями Голови Верховного Суду), що критично для забезпечення безперервності захисту, а невизначеність строків ускладнює ефективне планування та виконання професійних обов'язків.

Нормативне регулювання, що стосується безпеки та доступу до інформації, є високоактуальним. Постанови Кабінету Міністрів України та укази Президента України, спрямовані на захист критичної інфраструктури та обмеження доступу до державних реєстрів, створюють значні перешкоди для адвокатської діяльності. Неможливість отримання своєчасних та повних відомостей за адвокатськими запитами напряму впливає на якість надання правничої допомоги, вимагаючи пошуку альтернативних, захищених цифрових механізмів доступу до публічної інформації, що є об'єктом постійних законодавчих ініціатив.

Це регулювання виявляється, зокрема, у Постанові Кабінету Міністрів України від 06 березня 2022 року № 209 [3], що передбачала повне блокування роботи більшості державних електронних реєстрів на початку режиму воєнного стану для забезпечення їхньої кібербезпеки та захисту персональних даних. Хоча згодом Постанова дозволила поетапне відновлення роботи реєстрів із суворими обмеженнями щодо кола осіб, які мають право доступу, та значним скороченням обсягу наданої інформації, що прямо ускладнило роботу адвокатів у сфері корпоративного, майнового та спадкового права.

Специфіка регулювання, що походить від Указів Президента України, що стосуються введення і продовження строку дії воєнного стану в Україні [4], переважно стосується питань безпеки, функціонування органів державної влади та інформаційної політики. Вони створюють правову основу для прийняття Кабінетом Міністрів України обмежувальних постанов і впливають на швидкість відновлення повноцінної роботи електронних систем, необхідних адвокатам для підтвердження повноважень, отримання до-

казів та виконання адвокатських запитів. Ці акти відображають пріоритет національної безпеки над повною операційною прозорістю в умовах військової загрози.

Окремий блок становлять нормативні акти, видані органами адвокатського самоврядування, які врегульовують внутрішні аспекти функціонування. Рішення Ради адвокатів України (РАУ) та Національної асоціації адвокатів України (НААУ) забезпечують продовження кваліфікаційних іспитів, сплату внесків, дисциплінарні провадження та електронний документообіг в умовах неможливості фізичної присутності. Ці акти адаптують норми Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» до кризових реалій та підтримують інституційну стійкість адвокатури.

Питання дисциплінарного та етичного контролю в умовах форс-мажору висвітлюють дослідження О. О. Шандула [5], В. Б. Пасічнюка та Я. В. Яковчука [6]. Вони підкреслюють необхідність диференційованого підходу ВКДК до оцінки дій адвокатів, які не могли виконувати обов'язки через військову службу або перебування на окупованих територіях, встановлюючи критерії «поважності» форс-мажорних обставин та розробляючи специфічні індикатори ризику у дисциплінарній практиці.

Особливу увагу дослідники приділяють територіальній мобільності адвокатів та адаптації регіонального контролю [7]. Масове переміщення адвокатів ускладнило нагляд з боку КДКА, що потребує уніфікації електронного документообігу та вдосконалення взаємодії між регіонами. Одночасно контроль за якістю надання безоплатної правової допомоги внутрішньо переміщеним особам є критично важливим [8], що вимагає гнучких механізмів оцінки.

Таким чином, функціонування та контроль адвокатури в умовах воєнного стану характеризуються пошуком балансу між конституційними гарантіями захисту, екстремим державним регулюванням та адаптивними механізмами самоврядування. Контроль набув компенсаторної, підтримуючої та солідарної функції, орієнтуючись на збереження незалежності професії та її життєздатності як основи правосуддя, що є критично важливим

для післявоєнної відбудови правової держави.

На основі викладеного встановлюється, що функціонування адвокатури в умовах дії правового режиму воєнного стану в Україні характеризується складним гібридним інституційно-правовим характером, який поєднує вимоги національної безпеки та конституційні гарантії права на захист. Однією з найбільш критичних проблем є дефіцит нормативної визначеності та колізійність регулювання, що виникає на перетині спеціального законодавства воєнного стану та Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Як зазначають Л. Остапенко та А. Шандрук, нечіткість у регулюванні процесуальних строків і територіальної підсудності створює правову невизначеність для адвокатів і клієнтів, ускладнюючи планування захисту та справедливую оцінку дій адвокатів органами дисциплінарного контролю, що потребує ситуативного тлумачення норм і, як наслідок, підвищує ризик порушення принципу правової передбачуваності.

Другою проблемною сферою є обмежений доступ до інформації та реалізації адвокатських гарантій у контексті кібербезпеки. І. Ф. Літвінова та В. М. Колонська [9] зазначають, що обмеження доступу до державних електронних реєстрів фактично блокують можливість адвокатів перевіряти відомості та отримувати докази для формування правової позиції, що прямо суперечить конституційному праву на захист. Є. О. Гамрецький [10] підкреслює, що відсутність чіткого регулювання прав адвокатів у зонах безпеки та на блокпостах створює ризики для адвокатської таємниці та особистої безпеки захисників, що підсилює конфлікт між гарантіями професійної діяльності та завданнями національної безпеки.

Третя група проблем стосується корпоративної роз'єднаності та етичних дилем. М. Д. Денисовський і Г. Є. Сівіцька [11] звертають увагу на те, що масове внутрішнє переміщення адвокатів ускладнює ефективний регіональний нагляд з боку КДКА, що може призводити до нерівномірного застосування дисциплінарної практики. Х. Дідух застерігає щодо ризиків колабораціонізму та зловживання статусом, що вимагає від органів

контролю не лише реактивного реагування, а й проактивного моніторингу та імплементації специфічних етичних індикаторів ризику для збереження інституційної цілісності адвокатури.

Четвертою проблемою є фінансово-соціальна вразливість адвокатського корпусу та необхідність компенсаторної функції контролю. Незважаючи на часткове звільнення від сплати внесків, фінансова стабільність адвокатських бюро підірвана воєнним конфліктом, а відсутність системи обов'язкового страхування професійної відповідальності та компенсаційних фондів залишає клієнтів та адвокатів у зоні фінансових ризиків. Це вимагає впровадження економічних механізмів контролю і підтримки, що виходять за межі традиційних дисциплінарних заходів.

Подальший розвиток системи контролю має бути спрямований на системну інституційну адаптацію та стійкість професії. Необхідним є досягнення нормативної гармонізації між спеціальним військовим законодавством та Законом України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», розробка оперативних планів реагування на надзвичайні ситуації, впровадження захищених цифрових платформ для доступу до інформації та електронного документообігу, а також цифровізації дисциплінарних проваджень для забезпечення ефективного нагляду за адвокатами, які були вимушено переміщені.

Ключовим елементом є імплементація нових етичних та дисциплінарних стандартів, специфічних для умов воєнного стану, із закріпленням критеріїв «поважності причин» невиконання професійних обов'язків та посиленням проактивного контролю для запобігання колабораціонізму і зловживанням статусом. Водночас стратегічна гібридизація включає розвиток фінансової стійкості через обов'язкове страхування професійної відповідальності, створення незалежного Компенсаційного фонду та програм підтримки адвокатів на деокупованих територіях, що дозволяє інтегрувати компенсаторну функцію контролю та підвищити суспільну довіру до професії.

Отже, встановлено, що функціонування адвокатури в умовах воєнного стану в Україні набуло гібридного інституційно-правового

характеру, поєднуючи конституційні гарантії захисту та вимоги національної безпеки, що зумовлює потребу системної адаптації контрольних механізмів. Основні проблеми полягають у дефіциті нормативної визначеності щодо процесуальних строків, обмеженому доступі до державних реєстрів та загрозі корпоративної роз'єднаності через внутрішнє переміщення адвокатів. Подальший розвиток системи контролю потребує стратегічної гібридизації шляхом цифровізації дисциплінарних проваджень, впровадження компенсаторних механізмів (обов'язкове страхування відповідальності), розробки нових етичних стандартів у форс-мажорних умовах та посилення правозахисної функції органів самоврядування, що забезпечить інституційну стійкість та довіру суспільства до адвокатури.

Висновки

У результаті проведеного дослідження встановлено, що функціонування адвокатури в умовах воєнного стану в Україні набуло складного гібридного інституційно-правового характеру, поєднуючи конституційні гарантії права на захист із вимогами національної безпеки та особливостями надзвичайного регулювання. Ключові проблеми визначаються дефіцитом нормативної визначеності щодо процесуальних строків і територіальної підсудності, обмеженим доступом до державних електронних реєстрів та загрозою корпоративної роз'єднаності через внутрішнє переміщення адвокатів, що ускладнює планування захисту, справедливую оцінку дій у дисциплінарних провадженнях і забезпечення безпеки адвокатів та клієнтів. Дослідження підтверджує необхідність системної адаптації контрольних механізмів через стратегічну гібридизацію, що включає цифровізацію дисциплінарних процесів, впровадження компенсаторних економічних механізмів (обов'язкове страхування відповідальності, створення незалежного Компенсаційного фонду), розробку специфічних етичних стандартів для умов форс-мажору та посилення правозахисної функції органів адвокатського самоврядування. Пропонований комплексний підхід забезпечує інституційну стійкість професії, гарантує безперервність надання правничої допомоги та сприяє формуванню

SUMMARY

The article examines the functioning of the legal profession under the martial law regime in Ukraine as a complex institutional and legal problem, which is caused by the need to ensure the constitutional right to professional legal assistance under the conditions of restrictions on a number of rights and freedoms, changes in the jurisdiction of courts, threats to the safety of lawyers and the destruction of infrastructure. The study shows that the activities of lawyers are taking on a hybrid nature, combining the requirements of the Law of Ukraine "On the Bar and Legal Practice" with emergency regulation, which concerns territorial jurisdiction, compliance with procedural deadlines, access to state registers and the implementation of lawyer secrecy in conditions of increased control and military operations. The article identifies the main problem areas: lack of regulatory certainty and conflicting regulations, limited access to electronic state registers, corporate disunity due to internal movement of lawyers, risks of violation of ethical and disciplinary standards, as well as the financial

and social vulnerability of the profession. It is emphasized that to ensure the continuity of legal aid and maintain the independence of the bar, it is necessary to systematically adapt control mechanisms, including the digitalization of disciplinary proceedings, the implementation of compensatory economic instruments (mandatory professional liability insurance, the creation of an independent Compensation Fund of Ukraine), the development of new ethical standards in force majeure conditions, as well as strengthening the human rights protection function of bar self-government bodies. The conclusions drawn indicate that the strategic hybridization of the bar control system will contribute to strengthening the institutional stability of the profession, ensuring effective protection of citizens' rights and freedoms in crisis conditions, as well as increasing public trust in the bar as a key element of the rule of law in conditions of military conflict and post-war reconstruction.

Keywords: Advocacy, martial law, legal regime, control, ethical standards, digitalization of disciplinary proceedings, national security.

суспільної довіри до адвокатури як ключового елемента правової держави в умовах воєнного конфлікту та післявоєнної відбудови.

Література

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>
2. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12.05.2022 № 389-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19/ed20250514#Text>
3. Деякі питання державної реєстрації та функціонування єдиних та державних реєстрів в умовах воєнного стану : постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2022 № 209. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/209-2022-%D0%BF#Text>
4. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/642022-41397>
5. Шандула О. О., Чубейко В. І. Моральні засади адвокатської діяльності. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 8. С. 492–494. doi: 10.32782/2524-0374/2020-8/122.
6. Пасічник В. Б., Яковчук Я. В. Деякі питання окремих заходів запобігання порушенням норм охорони праці в умо-

вах воєнного стану в Україні. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. Серія «Право»*. 2023. Вип. 87, част. 3. С. 96–101. doi: 10.24144/2307-3322.2025.87.3.14.

7. Лаврівський В. В., Ель Гуессаб К., Білокопитова Н. І. Адвокатська етика під час воєнного стану: реалізація захисту прав і свобод людини. *Академічні візії*. 2024. Вип. 37. doi: 10.5281/zenodo.14212073.

8. Дідух Х. Адвокатське самоврядування в контексті судово-правової реформи в Україні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2023. № 2(38). С. 35–42. doi: 10.23939/law2023.38.029.

9. Літвінова І. Ф., Колонська В. М. Конфіденційність як основоположний принцип діяльності адвокатів. *Юридичний вісник*. 2024. № 4 (73). С. 226–232. doi: 10.18372/2307-9061.73.19472.

10. Гамрецький Є. О. Забезпечення гарантій адвокатської діяльності в особливий період. *Актуальні проблеми держави і права*. 2024. Вип. 10. С. 25–30. doi: 10.32782/apdr.v102.2024.4.

11. Денисовський М. Д., Сівіцька Г. Є. Професійна етика адвоката. *Галицькі студії: Юридичні науки*. 2023. № 2. С. 17–21. doi: 10.32782/galician_studies/law-2023-2-3.